

Μέρες Σχολείου

Ιανουάριος 2008

Κλασ. γ' - απλ. γύλλος 5

Η αλλαγή του χρόνου συντελέστηκε κατά τα καθιερωμένα, και ήδη ο νέος έχει πάρει τη θέση του μέσα στην καθημερινότητά μας. Τι συνέβη όμως; Άλλαξε απλώς ένας αριθμός ή κάτι άλλο που δεν μπορούμε να το προσδιορίσουμε; Επηρεάστηκε ο ρυθμός των ημερών μας, ή όλα εξακολουθούν να κυλούν όπως και πρώτα;

Με αφορμή αυτή την αλλαγή, επιχειρούμε ένα αφιέρωμα στο χρόνο. Σίγουρα μικρό και ελλιπές, αναγκαίο όμως, για να αντλήθουμε έστω και φευγαλέα αυτό το «στοιχείο» της καθημερινότητάς μας που όλο φεύγει και χάνεται.

Αφιέρωμα λοιπόν, στο θεό [Κ]ρόνο που κάποτε έτρωγε τα παιδιά του και που σήμερα, μόλις κατά ένα γράμμα αλλαγμένος (και ως αφηρημένη έννοια πλέον), εξακολουθεί να τρώει τα παιδιά του. Επιστήμονες, λογοτέχνες, φιλόσοφοι και διανοητές, αθλητές, δημοσιογράφοι - άνθρωποι παλαιοί και άνθρωποι σύγχρονοι - μας διαφωτίζουν (ή έστω προσπαθούν) για ένα θέμα που από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας απασχολεί τον άνθρωπο με την ίδια ένταση, αφού η ίδια ανησυχία και ο ίδιος προβληματισμός εξακολουθούν να

Αφιέρωμα στο Χρόνο ΠΟΥ ΠΑΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ;

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

περιβάλλον, η στέρηση της ομορφιάς, η έλλειψη κριτηρίων ποιότητας δίδουν προτεραιότητα στο θάνατο. Παίρνουν το χώρο της αγάπης. Η στέρησή της νεκρώνει το χρόνο. Φέρνει ρουτίνα, επανάληψη, ανία, ανικανοποίητη ζωή, ασυδοσία στα πράγματα και τα ένστικτα. Τότε, χάνεται η ελπίδα που δίδει διάρκεια στο χρόνο. Οι μέρες υπηρετούν τα τρέχοντα και τα τρέχοντα είναι επιλογές ατομικών προτιμήσεων.

Οι προτεραιότητες δίδονται στις επιθυμίες και τα πράγματα και όχι στη σχέση. Κάπου εκεί χάνεται ο έρωτας, η τόλμη για το καινούργιο, η πάλη με το θάνατο, η πηγή των αισθημάτων, η αναζήτηση της ανανέωσης, η τρέλα της προσφοράς, η έκπληξη στην ομορφιά, η αναζήτηση του κάλλους, το δράμα του Διγενή που παλεύει με το θάνατο.

Η γιορτή του χρόνου καταξιώνεται, αν η αγάπη έχει το προβάδισμα. Όταν ο έρωτας σταθεί αντιμέτωπος με το θάνατο. Η στάση του αυτή δίδει χώρο στη δημιουργία και στη μνήμη.

Ο χρόνος, έτσι αποκτά διάρκεια και συντροφεύεται φιλικά με το θάνατο, για να πορευτούν απροσδιόριστα στο σύμπαν.

8 Ιανουαρίου

Άνοιγμα σχολείων μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων

10 Ιανουαρίου

Αγιασμός Θεοφανίων στο σχολείο.

15 Ιανουαρίου

Επίσκεψη της γ' γυμνασίου στη Ζωοδόχο Πηγή.

16 Ιανουαρίου. Ο τρίτος φετινός μας περίπατος

16 Ιανουαρίου (απόγευμα)

Συνάντηση οργανωμένη από το γραφείο ΣΕΠ (Σχολικός Επαγγελματικός Προσανατολισμός).

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

18 Ιανουαρίου

Άσκηση σεισμού

23 Ιανουαρίου

Ομιλία της κ. Προφαντή-Ρητσοπούλου στα παιδιά όλων των τάξεων με θέμα: Το ιατρικό επάγγελμα

30 Ιανουαρίου

Εκκλησιασμός του σχολείου με αφορμή τη γιορτή των Τριών Ιεραρχών στην Παντάνασσα.

Για τη μέτρηση του χρόνου. Τα ημερολόγια *Και μια άλλη προσπάθεια*

(Προσπάθεια ταξινόμησης του)

Ως κυρίαρχο μοντέλο μέτρησης του χρόνου καθιερώθηκε από τον 16ο αι. το Γρηγοριανό Ημερολόγιο, το οποίο ήταν μία αναθεώρηση του Ιουλιανού Ημερολογίου, που είχε καθιερωθεί από τους Ρωμαίους το 45 π.Χ. Και οι Ρωμαίοι ήταν οι πρώτοι που έθεσαν ως εναρκτηρίο μήνα του έτους τον Ιανουάριο, συνθήκη η οποία ισχύει μέχρι τις μέρες μας. Συνθήκη, η οποία επιβλήθηκε με την παγκόσμια επικράτηση των ευρωπαϊκών κρατών και τη συνακόλουθη επιρροή του χριστιανικού συστήματος μέτρησης, το οποίο καθόρισε, επιπλέον, ως έτος 1 το έτος της γέννησης του Χριστού.

Μέχρι τις μέρες μας, όμως, η παραπάνω συνθήκη δεν γίνεται αποδεκτή από όλους τους λαούς, έστω και αν για λόγους συνάφειας στην παγκόσμια οικονομική σφαίρα, τελικά, η επίσημη χρονολόγηση είναι ενιαία σύμφωνα με τα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα. Είναι τόσο ισχυρές, όμως, οι θρησκευτικές και παραδοσιακές καταβολές σε αρκετούς λαούς, ώστε να υπάρχουν ακόμη σε ισχύ διαφορετικά συστήματα μέτρησης.

Έτσι στις εφημερίδες της Βομβάης, για παράδειγμα, δημοσιεύεται διπλή ημερομηνία. Οι Ινδοί, όπως οι Πέρσες και οι Αφγανοί, θα κάνουν Πρωτοχρονιά στις 22 Μαρτίου, ενώ στην Κίνα τα πράγματα είναι αρκετά πιο πολύπλοκα, μια και η Πρωτοχρονιά είναι κινητή εορτή και εξαρτάται από τη θέση των αστερισμών!

Μπορεί, λοιπόν, για μας να ζημέρωσε το 2008. Στην Ινδία, όμως, θα ζουν για δύο μήνες ακόμη στο έτος 5110 και στην Περσία στο 1386. Ενώ στη θρησκευτική και εθμική ζωή των μουσουλμάνων, είμαστε στο 1429, την ίδια ώρα που οι Εβραίοι γιορτάζουν το 5769 μετά τη Γέννηση. Τέλος, οι Κινέζοι θα μπουν το Φλεβάρη στο 4705, παρόλο που αυτό περιορίζεται μόνο στην παράδοσή τους, μια και ο Μάο εισήγαγε το Γρηγοριανό Ημερολόγιο ως επίσημο σύστημα μέτρησης του χρόνου στην Κίνα.

Παρ' όλα αυτά, όμως, έχουμε φτάσει στο σήμερα, όπου η φράση "ευτυχές το νέον έτος 2008" έχει νόημα για όλους τους πολίτες του πλανήτη, άσχετα με την ύπαρξη πολλών και διαφορετικών ημερολογίων, αφού, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, η επίσημη χρονολόγηση που καθιερώθηκε τελικά σε παγκόσμιο επίπεδο είναι ενιαία, σύμφωνα με τα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα για λόγους οικονομικούς.

Κεριά

Του μέλλοντος η μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μια σειρά κεράκια αναμένα —
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια.

Η περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σβυσμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, και κυρτά.

Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.

Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φριξω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.

Κ. Π. Καβάφης

“Το χρονικό του χρόνου”

Τι είναι, λοιπόν, ο χρόνος;

Τι είναι, λοιπόν, ο χρόνος; Αν δε με ρωτά κανείς, γνωρίζω. Αν, όμως, θέλω να το εξηγήσω σε κάποιον που με ρωτά, δε γνωρίζω. Αλλά σε κάθε περίπτωση τολμώ να πω πως τούτο γνωρίζω. Αν τίποτε δεν τελειώνει, δε θα υπήρχε παρελθόν. Αν τίποτε δεν πλησιάζει, δε θα υπήρχε μέλλον. Αν τίποτε δεν υπήρχε, δε θα υπήρχε και παρόν. Όμως, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει το παρελθόν και το μέλλον, αφού το παρελθόν πέρασε και το μέλλον δεν έχει έρθει ακόμη; Από την άλλη, αν το παρόν ήταν πάντα παρόν και δεν κυλούσε, το παρελθόν δε θα ήταν χρόνος αλλά αιωνιότητα. Αλλά, αν ήταν το παρόν μόνο χρόνος, γιατί κυλά στο παρελθόν, πώς μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει; Υπάρχει, μόνον γιατί κάποια στιγμή θα πάψει να υπάρχει. Το μόνο, λοιπόν, που μπορούμε να βεβαιώσουμε είναι ότι ο χρόνος οδηγεί στη μη-ύπαρξη.

Άγιος Αυγουστίνος

Ο χρόνος είναι παιδί

Αἰὼν παῖς ἔστι παίζων, πεσσεύων· παιδὸς ἢ βασιληΐη.

Ο Χρόνος είναι παιδί που παίζει πεσσοῦς· ἡ βασιλεία ανήκει στο παιδί.

Ηράκλειτος (Ιππόλυτος, ΙΧ, 9)

Τι σημαίνει η εικόνα του Χρόνου που παίζει πεσσοῦς; Το παιχνίδι αυτό, διαδεδομένο στην αρχαιότητα, ήταν παιχνίδι στρατηγικής, ανάλογο με τη δική μας ντάμα, όπου ο κάθε παίκτης προσπαθούσε ν' ακινητοποιήσει τα πιόνια του αντιπάλου, ώπου να τον αφήσει χωρίς κανένα πιόνι. Στο «παιχνίδι» αυτό με τον άνθρωπο, ο Χρόνος-μοίρα έχει πάντα εξασφαλισμένη την επικράτηση (βασιλεία): στο πιόνι «υγεία» απαντά με το πιόνι «αρρώστεια», στο πιόνι «νεότητα» με το πιόνι «γηραιότητα», κι έτσι βαθμιαία εξουδετερώνει όλα τα πιόνια του ανθρώπου, οπότε και επέρχεται ο θάνατος.

Γιατί όμως ο παίκτης-χρόνος παρομοιάζεται με παιδί; Όχι βέβαια, επειδή είναι άπειρος ή αδέξιος - είδαμε ότι πάντα βγαίνει νικητής. Εκείνο που μοιάζει να υπονοεί ο Ηράκλειτος είναι ότι οι κινήσεις του Χρόνου δεν υπαγορεύονται από κάποια ηθική όπως αυτή των ενηλίκων, αλλά βρίσκονται πιο κοντά στην αμεριμνησία των παιδιών - μ' άλλα λόγια πως οι κοσμικές δυνάμεις του αέναου γίνεσθαι (κι εδώ ανήκει ο Χρόνος ως αἰὼν) είναι πέρα απ' τις (ανθρώπινες) ηθικές κατηγορίες του καλού και του κακού.

Ηράκλειτος, *Απαντα* εκδόσεις Κάκτος, σχόλια Αθ. Κυριαζόπουλος

Ο χρόνος γιατρεύει

Πάντων ἰατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν χρόνος ἔστιν.

Ἰατρὸς ὅλων των ἀναγκαίων κακῶν εἶναι ο χρόνος.

Ἄγει πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν ὁ χρόνος.

Ο χρόνος φανερώνει την αλήθεια.

Μένανδρος

Για τον Καιρό, το γιο του

Πολλά γὰρ
τίκτει Μοῖρα τελεσσιδῶ-
τειρ' Αἰὼν τε Χρόνου παῖς.

Γιατί πολλά γεννάει η Μοίρα,
που τα πάντα τελειώνει,
κι ο Καιρός, ο γιος του Χρόνου.

Ευριπίδης, Ηρακλείδας στ. 110

Το παρόν ... το ακαριαίο

Πέταξέ τα όλα κράτησε μόνο τούτα τα λίγα· και να θυμάσαι ακόμη ότι καθέννας ζει μόνο το παρόν - τούτο το ακαριαίο. Τα άλλα ή τα έχει ζήσει ή είναι στη σφαίρα του αδήλου.

Κάτι σαν ποτάμι από γεγονότα και νεροσυρμή είναι ο χρόνος· κάθε πράγμα, μόλις πάει να φανεί, έχει κιόλας φύγει κι αμέσως παίρνει τη θέση του κάτι άλλο, που κ' αυτό πάλι θα παρασυρθεί.

Ποιητικές περί χρόνου απόψεις

Κι εγώ, ως εκοίταξα, τραβούσα
έξω απ' το χρόνο, μακριά απ' το χρόνο,
ελεύθερος από μορφές κλεισμένες
στον καιρό, από αγάλματα κι εικόνες·
ήμουν έξω, ήμουν έξω από το χρόνο.

Α. Σικελιανός

Χρόνε νυχτοπούλι παγερό
κόβεις με μαχαίρι τον καιρό
γρήγορα πετάς
πίσω δεν κοιτάς
τον απάνω κόσμο τον μεγάλο.
Χρόνε παραμύθι λαμπερό
σμίγεις τη φωτιά με το νερό
γρήγορα περνάς
πίσω δεν γυρνάς
πίκρα μας κερνάς και τίποσ' άλλο
Χρόνε νυχτοπούλι παγερό.

Νίκος Γκάτσος

Όλα τα τραγούδια, σ. 400

Κάθε μέρα που περνάει, εξαντλεί κτύπους από την καρδιά σου. Κι είναι μετρημένοι οι κτύποι της σ' αυτή τη ζωή.

Και τώρα,
σκέφτομαι αν είναι ποτέ δυνατό
να νιώσω πιο αιώνιος. Έρχεται κάποτε
μια στιγμή που εκπορθεί τους φράχτες του κόσμου
έξω και μέσα μας· που τα κτίσματα πέφτουν
ή γίνονται φως.

Μια στιγμή,
που είναι όλος ο χρόνος. Που ο χώρος
φωτίζεται ολόκληρος και είναι παρόντα
-τόσο κοντά που αγγίζουν τα δάκρυστά μας-
όλα τα θαύματα.

Μικηφόρος Βρεττάκος

[...] Χρόνος είναι
ότι μεσολαβεί και μετατρέπει.
Δικαιρείται σε στιγμές.
Στιγμή είναι βέβαια,
ένα τίποτα του χρόνου.
Όμως χωράει τ' αποκορυφώματα.
Κική Δημουλά, Επί τα ίχνη

Το αύριο και το αύριο και το
αύριο σέρνεται
με το μικρό του βήμα ημέρα την
ημέρα
ως τη στερνή γραμμένη συλλαβή
του χρόνου·
κι όλα τα χτες φώτιζαν το
δρόμο ...

Σαίξπηρ, Μάκβεθ

Και ο χρόνος γλύπτης των ανθρώπων παράφορος.
Ούσσαςός Εύσης

Οικονομία χρόνου ...

Ο χρόνος που ξεδιπλώνεται είναι ο χρόνος ο ιστορικός. Εκείνος που προσθέτει είναι ο χρόνος της ζωής. Και ενώ δεν υπάρχει τίποτα το κοινό μεταξύ τους, οφείλουμε να μπορούμε να χρησιμοποιούμε τον ένα όπως και τον άλλο.

Καλημέρα, είπε ο μικρός πρίγκιπας.

Καλημέρα, είπε ο έμπορος. Πουλούσε τελειοποιημένα χάπια που καταλαγιάζουν τη δίψα. Παίρνεις ένα τη βδομάδα και δεν αισθάνεσαι πια την ανάγκη να πιεις νερό.

Γιατί τα πουλάς όλα αυτά; είπε ο μικρός πρίγκιπας.

Κάνουν μεγάλη οικονομία στο χρόνο, είπε ο έμπορος. Οι ειδικοί τα υπολόγισαν. Γλιτώνουμε πενήντα τρία λεπτά τη βδομάδα.

Και τι τα κάνουμε αυτά τα πενήντα τρία λεπτά;

Τα κάνουμε ό,τι θέλουμε.

«Εγώ», σκέφτηκε ο μικρός πρίγκιπας, «αν είχα πενήντα τρία λεπτά για ξόδεμα, θα πήγαινα ήσυχα ήσυχα σε μια πηγή ...».

A. De Saint-Exupery, Ο μικρός πρίγκιπας, σ. 22 και 79.

Η φωτογραφία του χρόνου

Τι σημαίνει στ' αλήθεια ο χρόνος θα το καταλάβουμε όταν ο ίδιος μάς αποστερήσει τη δυνατότητα να τον προσμετρούμε. [...] Να ένα όχι που μου πάει πολύ. Μου θυμίζει την υπερηφάνεια και το θάρρος μερικών φυτών, που μες στην πιο κατάφυχη μέρα του χρόνου τινάζουν μπουμπούκι. Όχι για τίποτε άλλο, αλλά για να επέμβουν στα εσωτερικά του χρόνου, που τη φωτογραφία του δεν την έχουμε δει ποτέ, κι ως φυλάγει αυτός τις δικές μας και μάλιστα πάνω στη χειρότερη στιγμή, για να κάνει το κέφι του.

Οδυσσέας Ελύτης

Εν λευκώ, Ο κήπος με τις αυταπάτες

Τι είναι ο χρόνος;

Απ' όλα τα πράγματα του κόσμου, ποιο είναι το πιο μεγάλο και το πιο μικρό, το πιο σύντομο και το πιο μακρύ, το πιο διαιρετό και το πιο εκτεταμένο, το πιο παραμελημένο και το πιο ποθητό, που χωρίς αυτό τίποτα δεν μπορεί να γίνει, που καταβροχθίζει τα ασήμαντα και ζωογονεί τα σημαντικά και μεγάλα;

Ο Χρόνος.

- * Τίποτα δεν είναι πιο μεγάλο, αφού αυτός είναι το μέτρο της αιωνιότητας.
- * Τίποτα δεν είναι πιο μικρό, αφού δεν μας φτάνει για τα σχέδιά μας.
- * Τίποτα δεν είναι πιο μακρύ, γ' αυτόν που περιμένει.
- * Τίποτα δεν είναι πιο σύντομο, γ' αυτόν που χαίρεται.
- * Εκτείνεται σιγά σιγά μέχρι το άπειρο.
- * Όλοι οι άνθρωποι τον παραμελούν και όλοι λυπούνται όταν πάει χαμένος.
- * Τίποτα δεν γίνεται χωρίς αυτόν.
- * Μας κάνει να ξεχνάμε τα ανάξια και χαρίζει αθανασία στα μεγάλα πράγματα.

Αγνωστη πηγή

Μυστηριώδης πνοή που όλα τα

Η πιο φοβερή κι η πιο ανεξιχνίαστη δύναμη στον κόσμο είναι ο χρόνος, ο καιρός. Καλά καλά τι είναι αυτή η δύναμη δεν το ξέρει κανείς κι όσοι θελήσανε να την προσδιορίσουνε, μάταια πασάκιανε. Το μυστήριο του χρόνου απόμεινε ακατανόητο, κι ως μας φαίνεται τόσο φυσικός αυτός ο χρόνος. Τον ίδιο το χρόνο δεν μπορούμε να τον καταλάβουμε τι είναι, αλλά τον νιώθουμε μονάχα από τις ενέργειες που κάνει, από τα σημάδια που αφήνει στην πλάση. Η μυστηριώδης πνοή του όλα τα αλλάζει. Δεν απομένει τίποτα σταθερό, ακόμα κι όσα φαίνονται σταθερά κι αιώνια. [...] Αν λείπει ο χρόνος, θα λείψουνε όλα τα πάντα. Αυτός τα γεννά κι αυτός τα λιώνει, τα κάνει θρύψαλα και τα εξαφανίζει. Τούτος ο υλικός κόσμος είναι το βασίλειο του χρόνου, που τον κάνει να ανθίζει και να μαραίνεται αδιάκοπα.

Φώτης Κόντογλου

Μικρό εορταστικό, σ. 3

Και μια προσευχή

Βρες το χρόνο να δουλέψεις, αυτό είναι το τίμημα της επιτυχίας.

Βρες το χρόνο να σκεφτείς, αυτή είναι η πηγή της δύναμης.

Βρες το χρόνο να παίζεις, αυτή είναι η συντοχή της παντοτινής νιότης.

Βρες το χρόνο να διαβάσεις, αυτό είναι το θεμέλιο της σοφίας.

Βρες το χρόνο να κάνεις φίλους, αυτός είναι ο δρόμος προς την ευτυχία.

Βρες το χρόνο να ονειρευτείς, είναι σαν να πορεύεσαι μαζί μ' ένα αστέρι.

Βρες το χρόνο ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς, αυτό είναι το προνόμιο των θεών.

Βρες το χρόνο να κοιτάζεις τριγύρω σου, ο χρόνος είναι λίγος για να 'μαστε εγωιστές.

Βρες το χρόνο να γελάσεις, αυτό είναι η μουσική της ζωής.

Παλιά ιρλανδέζικη προσευχή.

Σε μια κοινωνία που είναι οργανωμένη απόλυτα γύρω από το ρολόι (φαντάζεστε το χάος, την παράλυση, την παράνοια μιας «ημέρας χωρίς ρολόι»...) είναι δύσκολο να ψηλαφίσουμε τις διαστάσεις του χρόνου. ... Τον άλλο χρόνο, τον υπαρξιακό, το χρόνο του έρωτα, του θανάτου, του ονείρου, της οδύνης, της ελπίδας, το χρόνο τον εσωτερικό, τον υπαρκτό μόνο στο παρόν... δεν τον νιώθουμε, πνιγμένοι μέσα στη χρονική ανυπομονησία, την επιφάνεια, το εφήμερο ...

Τ. Καραϊσκάκη δημοσιογράφος

Επιστημονικές περί χρόνου απόψεις

Η διάρκεια είναι η σταματάπητη πορεία του παρελθόντος, που κατατρύγει το μέλλον και ογκώνεται στο διάβα της. Από τη στιγμή που το παρελθόν αυξάνεται αδιάκοπα, διατηρείται το ίδιο επ' άπειρον. Η μνήμη δεν είναι μια ικανότητα προορισμένη να ταξινομεί τις αναμνήσεις σ' ένα συρτάρι, ούτε να τις εγγράφει σε κατάστιχο. Δεν υπάρχει ούτε συρτάρι ούτε κατάστιχο· πιο καλά είναι να πούμε πως δεν υπάρχει ούτε ικανότητα, γιατί μια ικανότητα ασκείται πότε πότε, όταν θέλει ή όταν μπορεί, ενώ η συσσώρευση του παρελθόντος πάνω στο παρόν συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Πραγματικά, το παρελθόν διατηρείται από τον εαυτό του αυτόματα. Αναμφίβολα, μας ακολουθεί ολόκληρο κάθε στιγμή: ό,τι αισθανθήκαμε, σκεφτήκαμε, θελήσαμε, από τα παιδικά μας χρόνια, βρίσκεται εκεί και προσπαθεί να ενωθεί με το παρόν· σπρώχνει την πόρτα της συνείδησής μας, που θα ήθελε να το αφήσει απ' έξω. [...] Αναμφίβολα, η σκέψη μας περιέχει ένα πολύ μικρό κομμάτι του παρελθόντος μας· αλλά με ολόκληρο το παρελθόν μας και με την πρωταρχική κλίση της ψυχής μας που επιθυμούμε, θέλουμε και ενεργούμε.

*Α. Μπερξόν
Γάλλος φιλόσοφος (1859-1941)
Η δημιουργός εξέλιξης, σ. 26*

Διάρκεια είναι η πρόσκαιρη παράταση. Υπάρχει ένα άλλο είδος απόστασης ή μήκους, του οποίου η αντίληψη δεν απορρέει από τα αμετάβλητα μέρη του χώρου αλλά από τα πρόσκαιρα και αενάως φθαρτά μέρη της διαδοχής. Αυτό ονομάζουμε διάρκεια, την απλή διάταξη από την οποία προκύπτουν διαφορετικά μήκη, των οποίων έχουμε σαφή αντίληψη, όπως οι ώρες, τα έτη, ο χρόνος και η αιωνιότητα.

*Τζων Λοκ
(Αγγλος γιατρός και φιλόσοφος. 1632-1704)*

Όταν διακρίνουμε το χρόνο από τη διάρκεια και λέμε ότι ο χρόνος είναι η μέτρηση της κίνησης, αυτό είναι μόνο ένας τρόπος σκέψης [...] Όταν όμως πρόκειται να μετρήσουμε τη διάρκεια όλων των πραγμάτων, τη συγκρίνουμε με τη διάρκεια των πιο μεγάλων και ομοίμορφων κινήσεων, από τις οποίες δημιουργούνται οι ημέρες και τα έτη, και αυτή τη διάρκεια την αποκαλούμε χρόνο.

*Καρτέσιος (R. Descartes)
Γάλλος φιλόσοφος και μαθηματικός (1596-1650)*

Ο υποκειμενικός χρόνος, με την έμφαση που δίνει στο τώρα, δεν έχει αντικειμενικό νόημα. [...] Η διάκριση σε παρελθόν, παρόν και μέλλον, όπου κι αν εξακολουθεί να υπάρχει δεν είναι παρά μία πλάνη.

....

Όταν είσαι καθισμένος στο παγκάκι ενός πάρκου με μια όμορφη κοπελίτσα, η μια ώρα περνάει σαν ένα λεπτό· αλλά το ένα λεπτό, όταν είσαι καθισμένος πάνω σε μια καυτή θερμάστρα, μοιάζει σαν μία ώρα.

Α. Αϊνστάιν

Ποτέ δεν στεκόμαστε στο παρόν. Αναφερόμαστε στο παρελθόν, για να το σταματήσουμε,

αφού τρέχει τόσο πολύ· προσδιορίζουμε το μέλλον ως κάτι που αργεί να έρθει, σαν να θέλουμε να επιταχύνουμε τη ροή του. Είμαστε τόσο άφρονες, ώστε περιπλανιόμαστε σε χρονικές διαστάσεις που δεν μας ανήκουν πλέον και δεν αναλογιζόμαστε ποτέ το μοναδικό που μας ανήκει και τόσο κενόδοξοι, που στεκόμαστε σ' αυτές, που είναι ασήμαντες, και ξεφεύγουμε ασυλλόγιστα από το μοναδικό που υφίσταται· επειδή συνήθως, ότι μας πληγώνει είναι το παρόν. Το κρύβουμε, λοιπόν, από τα μάτια μας, επειδή μας θλίβει και όταν μας ευχαριστεί, νιώθουμε τύψεις που το βλέπουμε να φεύγει. Σχεδόν ποτέ δεν σκεφτόμαστε το παρόν και όταν το κάνουμε, δεν είναι παρά για να αποκτήσουμε τη δυνατότητα να διαχειριστούμε το μέλλον. Το παρόν δεν είναι ποτέ ο σκοπός μας. [...] Έτσι ποτέ δεν ζούμε, αλλά ελπίζουμε να ζήσουμε· και κατά συνέπεια, ενώ έχουμε πάντα διάθεση να γίνουμε ευτυχισμένοι αναπόφευκτα δεν το πετυχαίνουμε ποτέ.

*Oeuvres complètes, σ. 506
B. Pascal*

Γάλλος μαθηματικός, φυσικός και φιλόσοφος (1632-1662)

Το χώρο τον βλέπουμε, περιφερόμαστε μέσα του. Όσον αφορά όμως το χρόνο, απλώς έχουμε συνείδηση της παρουσίας του. Δεν μπορούμε να τον αλλάξουμε ούτε να τον σταματήσουμε. Ο χώρος είναι κάτι εξωτερικό· ο χρόνος δείχνει σαν να υπάρχει μέσα μας. Μπορούμε να αδράξουμε ένα αντικείμενο του χώρου. Ο χρόνος όμως - και αυτό αποτελεί την τραγωδία μας - είναι εκείνος που μας αρπάζει.

*Γ. Γραμματικάκης
Καθηγητής στο Φυσικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Κρήτης.
Η αυτοβιογραφία του φωτός, σ. 155*

Η λέξη «χρόνος» είναι ανθρώπινη επινόηση. Η ενότητα του χρόνου ενός έτους δεν αναπαριστά παρά μία περίοδο ενός μόνο από τους πιο μικρούς πλανήτες. Με όρους του σύμπαντος, το έτος 200[8] (ή όποιο άλλο) είναι εξαιρετικά αυθαίρετο.

Ηλιακό ρολόι

Στήβεν Χόκινγκ

Χρόνος: για ενδιαφέρουσα ιστορία και μια καλή συμβουλή

Φαντάσου ότι υπάρχει μία τράπεζα η οποία κάθε μέρα καταθέτει στον λογαριασμό σου το ποσό των 86.400 €.

Αυτή η ίδια περίεργη τράπεζα δεν συνεχίζει να φυλάσσει τα χρήματά σου από τη μία ημέρα στην άλλη: κάθε βράδυ σβήνει από το λογαριασμό αυτά που δεν έχεις ξοδέψει.

Τι θα έκανες; ... φαντάζομαι ότι θα έπαιρνες κάθε ημέρα τα λεφτά που δεν ξόδεψες. Έτσι

Λοιπόν, ο καθένας από μάς κατέχει αυτήν την τράπεζα... το όνομά της είναι ΧΡΟΝΟΣ.

Κάθε μέρα αυτή η τράπεζα καταθέτει στον προσωπικό μας λογαριασμό 86.400 δευτερόλεπτα.

Κάθε βράδυ αυτή η τράπεζα σβήνει από το λογαριασμό σου και θεωρεί χαμένη οποιαδήποτε ποσότητα του χρόνου την οποία δεν έχεις επενδύσει σε κάτι ωφέλιμο.

Αυτή η τράπεζα δεν μεταφέρει λογαριασμούς από τη μια μέρα στην άλλη.

Κάθε νέα ημέρα σου ανοίγει καινούριο λογαριασμό.

Κάθε βράδυ σβήνει τις καταθέσεις της ημέρας.

Αν δεν χρησιμοποιείς την κατάθεσή σου κατά τη διάρκεια της ημέρας, εσύ είσαι αυτός που χάνει, δίχως επιστροφή.

Δεν υπάρχουν χρωστούμενα για την αυριανή ημέρα: πρέπει να ζεις το σήμερα με τη σημερινή κατάθεση.

* * *

Γι' αυτό, μία καλή συμβουλή είναι ότι πρέπει να επενδύσεις τον χρόνο σου με τέτοιο τρόπο ώστε να βρεις το καλύτερο σε υγεία, επιτυχία και ευτυχία.

Το ρολόι συνεχίζει την πορεία του... χρησιμοποίησε το μέγιστο κάθε ημέρα.

Για να αντιληφθείς την αξία ενός έτους, ρώτησε κάποιον μαθητή που επανέλαβε κάποια τάξη.

Για να αντιληφθείς την αξία ενός μήνα, ρώτησε μία μητέρα που μόλις έχει γεννήσει.

Για να αντιληφθείς την αξία μιας εβδομάδας, ρώτησε τον εκδότη ενός εβδομαδιαίου περιοδικού.

Για να αντιληφθείς την αξία μιας ώρας, ρώτησε τους ερασιτέες που προσδοκούν να συναντηθούν.

Για να αντιληφθείς την αξία ενός λεπτού, ρώτησε έναν ταξιδιώτη που έχασε το τρένο.

Για να αντιληφθείς την αξία ενός δευτερολέπτου, ρώτησε κάποιον που κόνταψε να πάθει ατύχημα.

Για να αντιληφθείς την αξία ενός δέκατου του δευτερολέπτου, ρώτησε ένα αθλητή που κέρδισε το αργυρό μετάλλιο στους ολυμπιακούς αγώνες.

Φύλαξε κάθε στιγμή που ζεις, και αυτός ο θησαυρός θα έχει μεγαλύτερη αξία, αν τον μοιράζεσαι με κάποιο σημαντικό άτομο, τόσο σημαντικό ώστε να του αφιερώσεις τον χρόνο σου...

Και θυμήσου ότι ο χρόνος δεν περιμένει κανέναν.

Από το ... αφανές του δια-δικτύου

Μια άποψη διαφορετική

Από συνέντευξη του M. Schumacher, πρωταθλητή της Formula 1.

Ερώτηση: Πώς θα περιγράφατε τα δευτερόλεπτα που ζείτε κατά τη διάρκεια ενός ράλι της Formula 1;

Απάντηση: Δεν υπάρχει συγκεκριμένος χρόνος στην κούρσα. Δεν περνάω σε ένα ξεχωριστό διάστημα. Ο χρόνος εκείνες τις στιγμές είναι ο ίδιος με το χρόνο στην καθημερινή μου ζωή. Και στις δυο περιπτώσεις όμως νιώθω σε ποιο σημείο η αντίληψη του χρόνου είναι σχετική. Στους αγώνες, όσο πιο γρήγορα θέλω να τρέχω, τόσο μεγαλύτερος μου φαίνεται ο χρόνος. Όσο περισσότερο επιβραδύνω το ρυθμό, τόσο περισσότερο ο χρόνος τρελαίνεται. Στην προσωπική μου ζωή συμβαίνει το ίδιο. Από τότε που απέκτησα παιδιά, οι μέρες κυλούν με λιγγύδη ταχύτητα. Ενώ πιστεύω ότι η μέρα μου μόλις έχει αρχίσει, ξαφνικά νυχτώνει. Τι συνέβη άραγε; Ο χρόνος είναι κάτι μυστηριώδες, επειδή αποτελεί έννοια φιλτραρισμένη εξ ολοκλήρου από την αντίληψή μας. Από την πλευρά μου, προσπαθώ να ελέγχω αυτή την αντίληψη, ώστε να χρησιμοποιώ με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το χρόνο μου, ο οποίος ποτέ δεν είναι αρκετός.

*Συνέντευξη από το περιοδικό **Θηmagazine**, Δεκ. 2000.*

Τελικά, χρόνος είμαστε εμείς;

Έχω την υποψία ότι ο άνθρωπος φέρει όλες τις ηλικίες μεγαλώνοντας. Όταν κάνω ζάπινγκ στην τηλεόραση, είμαι εκατό χρόνων' όταν συζητώ με φίλους, είμαι τριάντα τεσσάρων' όταν παίζω κρυφτό με το γατάκι είμαι μετά βίας πέντε.

Τι συνδυάζει και ενώνει όλες αυτές τις ηλικίες;

Το γεγονός ότι υπάρχω! Τίποτε άλλο! Μπορώ να είμαι ό,τι ηλικία θέλω οποτεδήποτε.

*Στάθης Τσαγκαρουσιάνος
Δημοσιογράφος*

10 Ιανουαρίου - Αγιασμός Θεοφανίων στο σχολείο

Το γεγονός της Βάπτισης του Κυρίου η Εκκλησία μας ονομάζει και Θεοφάνια, εφόσον κατά την ώρα της Βάπτισης ο Θεός Πατέρας ακούγεται «*Ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα*» (Μτ. 3, 17), ο Υιός βαπτίζεται και το Πνεύμα το Άγιο «*...και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ωσει περιστέραν*» (Μτ.3, 16) κατέρχεται πάνω στον Υιό. Έτσι φανερώνεται εκείνη την ημέρα ο Θεός, ως Αγία Τριάδα.

Μέχρι τον 4^ο αιώνα η Γέννηση και η Βάπτισή του Κυρίου

εορταζόταν την ίδια ημέρα. Η ενότητα αυτή είναι ακόμα ορατή στην παρόμοια σύσταση των ακολουθιών αυτών των δύο εορτών και δείχνει μια ορισμένη συμπλήρωση του γεγονότος της Γέννησης σε εκείνο της Βάπτισης.

Η εικόνα της εορτής των Θεοφανίων μέσα από πυκνούς και συγκεντρωμένους συμβολισμούς, μας κάνει να κατανοήσουμε τη φοβερή έκταση του γεγονότος. Η εικόνα προσφέρει την ευαγγελική διήγηση αλλά προσθέτει μερικές λεπτομέρειες τις οποίες ο αγιογράφος τις έχει αντλήσει από τους ύμνους της εορτής.

Στην πάνω μέρος της εικόνας ένα ημικύκλιο παριστά τους ουρανούς που ανοίγουν και κάποτε από μέσα βγαίνει το χέρι του Πατρός που ευλογεί. Από αυτό το ημικύκλιο αναχωρούν ακτίνες φωτός, χαρακτηριστικό του Αγίου Πνεύματος, και που φωτίζουν το περιστέρι το οποίο βρίσκεται πάνω από το κεφάλι του Ιησού.

Ο Χριστός παριστάνεται όρθιος αντίθετα προς το βάθος του νερού σκεπασμένος από τα κύματα του Ιορδάνη, με το δεξί του χέρι ευλογεί τα νερά και τα ετοιμάζει να γίνουν νερά της βάπτισης, που ουσιαστικά αγιάζει με την ίδια του την κατάδυση.

Το νερό πλέον αλλάζει σημασία, ενώ άλλοτε ήταν εικόνα θανάτου (κατακλυσμός του Νώε), τώρα είναι η πηγή του ύδατος της ζωής. Στα πόδια του Ιησού, μέσα στα νερά η εικόνα δείχνει δύο μικρές ανθρώπινες μορφές οι οποίες είναι προσωποποιήσεις του ποταμού Ιορδάνη και της θάλασσας

«τί σοί εστι, θάλασσα ότι έφυγες, και συ Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τα οπίσω;»(Ψαλμ.113, 5).Ο Χριστός στις

Η Θεολογική ερμηνεία της εικόνας των Θεοφανίων

περισσότερες και κυρίως στις αρχαιότερες απεικονίσεις του θέματος περιβάλλεται την

αδαμική γυμνότητα και έτσι αποδίδει στην ανθρωπότητα το ένδοξο παραδεισιακό ένδυμά της. Ακόμα για να δείξει την υπέρτατη πρωτοβουλία του παριστάνεται κάνοντας ένα βήμα προς την ασκητική μορφή του Ιωάννη του Προδρόμου.

Ο Βαπτιστής Ιωάννης είναι ταραγμένος και φαίνεται να εκφράζει την απορία του «εγώ χρείαν έχω (έχω ανάγκη) υπό σου βαπτισθήναι και συ έρχη προς με;»(Μτ.3, 14) Ο Ιωάννης, έχει στραμμένο το βλέμμα του προς τον ουρανό επιβεβαιώνοντας έτσι την ύπαρξη της φωνής του Θεού, ενώ παράλληλα τείνει το δεξί του χέρι σε μια τελετουργική χειρονομία.

Τέλος, οι άγγελοι που απεικονίζονται επισφραγίζουν το θαυμαστό γεγονός της Βάπτισης. Είναι σε στάση προσκύνησης και έχουν τα χέρια τους σκεπασμένα σε ένδειξη σεβασμού. Συμβολίζουν ακόμα και εικονογραφούν το λόγο του αποστόλου Παύλου «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε...».

Από το βιβλίο «Η τέχνη της εικόνας» του Παύλου Ευδοκίμου

15 Ιανουαρίου - Επίσκεψη της γ' γυμνασίου στη Ζωοδόχο Πηγή

Καταρχάς, θέλω να πω ένα μεγάλο «ευχαριστώ» που μας δόθηκε η ευκαιρία να ζήσουμε αυτήν την ανεπανάληπτη εμπειρία! Ήταν κάτι που θα μείνει χαραγμένο στη μνήμη μου για πάντα. Η ατμόσφαιρα κατά τη διάρκεια της επίσκεψης ήταν πολύ βαριά και συγκινητική. Όλοι ακούγαμε με προσοχή όσα μας έλεγαν. Τέλος θέλω να πω ένα τεράστιο ΜΠΡΑΒΟ σ' όλους εκείνους τους ανθρώπους που εργάζονται εκεί.

Εκτορας Καλλέργης

Παραξενεύτηκα, όταν είδα τις δημιουργίες εκείνων των παιδιών που στο σύνολο του κόσμου έχουν θεωρηθεί ως ανίκανα. Κι όμως, μόνο ανίκανα που δεν είναι αφού οι περισσότεροι από εμάς, αν όχι όλοι, δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε έργα παρόμοια με των παιδιών αυτών. Πολλά από τα παιδιά που συναντήσαμε μας χαιρέτησαν και μας μίλησαν και αργότερα μας έδειξαν στα εργαστήρια τι δουλειά κάνουν.

Αλέξανδρος Πασιλάης

Η ατμόσφαιρα στο ίδρυμα σήμερα ήταν πολύ συγκινητική. Αυτό χάρη και στην καταπληκτική παρουσία και προσήλωση των μαθητών, αλλά και στην υπέροχη ξενάγηση των υπευθύνων. Τα παιδιά που φιλοξενούνταν στο κέντρο είχαν δουλέψει πολύ καλά και αυτό φάνηκε απ' τις χειροτεχνίες τους. Μακάρι να μπορούσαμε εμείς οι μαθητές να είχαμε βοηθήσει με μια μεγαλύτερη συνεισφορά.

Νέστορας Αρχοντάκης

Απ' ό,τι κατάλαβα μέσα από αυτές τις δημιουργίες μαθαίνουν στα παιδιά την αξία της ομαδικής δουλειάς και τα κάνουν να νιώσουν ικανοποίηση, ανταμειβοντάς τα με ένα εβδομαδιαίο χαρτζιλίκι. Αν και νοητικά στερημένα, αυτά τα παιδιά καταλαβαίνουν και νιώθουν ισότιμα με όλους.

Άκης Λινάρδος

Πιστεύω πως αυτή η επίσκεψη στο κέντρο της Ζωοδόχου Πηγής μας ευαισθητοποίησε όλους. Είδαμε από κοντά αυτό το κέντρο ειδικών παιδιών και μάθαμε τι γίνεται εκεί. Οι άνθρωποι που μας ξενάγησαν στο χώρο μάς έκαναν να καταλάβουμε πως τα άτομα που βρίσκονται εκεί λειτουργούν ως ενεργοί πολίτες, αφού κάνουν ένα είδος εργασίας και προσφέρουν και αυτοί στην κοινωνία. Έτσι και εμείς, ως ενεργοί πολίτες, πήγαμε και προσφέραμε μια μικρή βοήθεια σε αυτούς που το έχουν ανάγκη.

Μιχάλης Κουδουμάς

Η Ζωοδόχος Πηγή είναι ένα ίδρυμα σεβασμού, αγάπης και στοργής προς αυτά τα παιδιά. Τα παιδιά αυτά, που έχουν προβλήματα αναπηρίας και όμως δεν το βάζουν κάτω. Γιατί έχουν και αυτά δικαίωμα σε μια καλύτερη ζωή και γιατί απλώς είναι και αυτοί «άνθρωποι». Μου έκανε φοβερή εντύπωση η ενέργεια, το κουράγιο και η θέληση που έχουν αυτά τα παιδιά, παρά τα προβλήματα και τις ειδικές ανάγκες τους. Επίσης, είναι καταπληκτικός ο τρόπος που εργάζονται και κοπιάζουν για να βγάλουν ένα αποτέλεσμα εξαιρετικά αξιοπρόσεκτο και ιδιαίτερα πολύτιμο για τη σημερινή κοινωνία.

Γιάννης Λεμπιδάκης

Στην αρχή πίστευα ότι θα πάμε εκεί για να δούμε τι κάνουν στη ζωή τους οι άνθρωποι με νοητική στέρηση, και μετά απλά, θα φύγουμε. Όταν όμως έφτασα, οι σκέψεις αυτές όχι μόνο δεν επαληθεύτηκαν, αλλά καταρρίφτηκαν. Μάθαμε για την ενασχόληση των παιδιών, για τη διασκέδασή τους, για τους στόχους τους και για πολλά άλλα ακόμη που δε θα μπορούσαν να χωρέσουν σε μια κόλλα χαρτί. Όσο απίστευτο και αν φαίνεται, μπορεί νοητικά εμείς να υπερτερούμε, αλλά οι δυνατότητες μεταξύ μας είναι ίδιες. Και το τελευταίο, αλλά σημαντικότερο, πράγμα που έμαθα από αυτή την επίσκεψη είναι ότι η αναπηρία δεν είναι εμπόδιο στη ζωή του ανθρώπου, αλλά μια δοκιμασία που αποδεικνύει την αληθινή του δύναμη.

Κωνσταντίνος Καρακόστα

...Πραγματικά δεν ξέρω πώς να εκφράσω να συναισθημάτά μου αυτή τη στιγμή. Από τη μια νιώθω καλά που μου μίλησαν τέτοιοι άνθρωποι - άνθρωποι υπομονετικοί, ευαίσθητοι, άνθρωποι που έχουν επιμονή και δε διανοούνται να κάνουν διαχωρισμούς ανάμεσα σε φυσιολογικούς ανθρώπους και ανθρώπους λίγο διαφορετικούς, με ειδικές ανάγκες. Αυτά τα άτομα είναι αξιοθαύμαστα, καθώς καθημερινά καταβάλλουν μεγάλο συναισθηματικό κόπο, προκειμένου να βοηθήσουν άτομα που το έχουν ανάγκη. Από την άλλη πλευρά, όμως, νιώθω λίγο ένοχη. Τόσο καιρό δεν καταλάβαινα το έργο αυτών των ανθρώπων. Δεν ενδιαφερόμουν να πληροφορηθώ γι' αυτό το θέμα. Υπάρχουν κάποιες στιγμές που νιώθεις ότι η καρδιά σου θα σπάσει. Αυτό ήταν ένα συναισθηματικό βήμα, βλέποντας το έργο αυτών των ανθρώπων. Δεν ξέρω πόσο θα κρατήσουν αυτά τα συναισθήματα μέσα μου, όμως το σίγουρο είναι ότι θα προσπαθήσω να βοηθήσω όπως μπορώ αυτά τα άτομα που χρειάζονται την υποστήριξη όλων μας.

Ανδριάντα Αρμάου

Φεύγοντας μας είχε μείνει ένα συναισθηματικό συγκίνητο, χαράς και λύπης. Συγκίνησης για ευνόητους λόγους, διότι αυτά τα παιδιά προσπαθούν να ξεπεράσουν ή να περιορίσουν ένα πρόβλημα που τα περισσότερα δεν ξέρουν ότι υπάρχει. Χαρά, διότι αυτά τα παιδιά προσπαθούν και είναι ευτυχισμένα, και λύπη, γιατί δεν μπορέσαμε να τα γνωρίσουμε περισσότερο.

Σοφοκλής Τερζής

Πριν ξεκινήσω γι' αυτή την επίσκεψη πίστευα πως θα ένιωθα οίκτο γι' αυτά τα παιδιά. Όταν όμως, είδα τη δουλειά που είχαν κάνει και συνειδητοποίησα ότι κάνουν πράγματα που εγώ δεν έχω την ικανότητα να κάνω, εντυπωσιάστηκα και αμέσως η εικόνα του οίκτου έφυγε από το μυαλό μου - τα αντιμετώπισα όπως θα αντιμετώπιζα και έναν φίλο μου, ένα φυσιολογικό παιδί. Πραγματικά θαύμασα το κουράγιο τους να συνεχίσουν στον αγώνα της ζωής και να μην το βάλουν κάτω. Θέλει πολύ μεγάλη δύναμη και κουράγιο για να συνεχίσεις να αγωνίζεσαι με σκοπό να γίνεις ίσος με τους άλλους, ενώ αντιμετωπίζεις νοητικά προβλήματα. Και είναι δύσκολο, γιατί ζούμε σήμερα μέσα σε μια σκληρή και ρατσιστική κοινωνία. Τέλος, θα ήθελα να πω ένα «ευχαριστώ» στο σχολείο που μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω μια όχι και τόσο ευχάριστη πλευρά της ζωής και ένα «μπράβο» στα παιδιά που μάχησαν αυτά τα χρήματα.

Άννα Καραβίτσα

Αυτό που θα ήθελα να μεταφέρω στους αναγνώστες του φυλλαδίου είναι κάτι που μας είπε ο πρόεδρος και ιδρυτής του κέντρου. Όταν κατάλαβε ότι το παιδί του έχει αυτισμό, η μάνα του τού είπε: «Ο θεός που σου έδωσε αυτό το πρόβλημα, Εκείνος θα σου δώσει και το κουράγιο να το αντιμετωπίσεις.» Τα συναισθήματα κορυφώθηκαν, όταν συναντήσαμε κάποια από αυτά τα παιδιά και ήταν πολύ ευγενικά μαζί μας.

Ειρήνη Καμαρίτη

Σήμερα που πήγαμε στην Ζωοδόχο Πηγή μας καλωσόρισαν ο Διευθυντής και η κοινωνική λειτουργός του ιδρύματος. Μας έκαναν έναν πρόλογο και μας ξενάγησαν στα εργαστήρια. Επιτέλους έβλεπα τους χώρους στους οποίους έχουν φτιαχτεί τόσα προϊόντα που κατά καιρούς έχουμε αγοράσει. Μερικά αντικείμενα όπως ο αργαλειός, η ραπτομηχανή, το πιστόλι σιλικόνης και τα ελάσματα χαλκού σίγουρα είναι δύσκολο και αδιανόητο για μας να τα χειριστούμε. Όμως για όλους εκεί ήταν κομμάτι από τη ζωή τους. Χάρηκα και ανακουφίστηκα, όταν είδα τις συνθήκες εκεί και πλέον είμαι σίγουρος ότι σε καλά χέρια.

Βαγγέλης Λυκάκης

Μάθαμε πως στην καθημερινή τους ζωή ασχολούνται με διάφορες ασχολίες, όπως υφαντουργία, αγγειοπλαστική, κηπουρική, για να δουν οι εκπαιδευτές σε ποια κατάσταση βρίσκεται κάθε παιδί.

Μάνος Πλευράκης

Ήταν μια πραγματικά αξιόλογη εμπειρία και πιστεύω πως αυτού του είδους οι επισκέψεις πρέπει να συνεχιστούν, για να «πλουτίζουν τις ψυχές μας», όπως είπε και ο πρόεδρος του ιδρύματος.

Ελίνα Χουστουλάκη

Θέλω να πιστεύω πως ήταν μόνο η αρχή για όλους εμάς που πήγαμε εκεί.

Άγγελος Βλατάκης

Νομίζω ότι αυτό δεν ήταν μια απλή επίσκεψη αλλά κάτι παραπάνω.

Χριστίνα Ρηγοπούλου

Τα παιδιά που είδαμε στο ίδρυμα έχουν πολλές ικανότητες τις οποίες δεν έχουμε εμείς.

Κυριάκος Τσαϊνης

Εμείνα άφωνος από τις καλλιτεχνικές δημιουργίες τους, διότι με τίποτα δεν περίμενα τέτοια εργασία, τέτοια δημιουργικότητα. Επίσης, είχε πολύ ενδιαφέρον ο διάλογος με τον κύριο Φερετζάκη, ιδρυτή του κέντρου.

Γκίκας Μιχαήλος

Το όλο περιβάλλον ήταν πολύ καθαρό και τα παιδιά ήταν πολύ φιλικά απέναντι μας, πράγμα, που να πω την αλήθεια, δεν περίμενα.

Κατερίνα Μπαλαλή

Εγώ, επειδή τράβηξα και κάποιες φωτογραφίες, μπόρεσα να καταλάβω και να νιώσω ότι αυτά τα παιδιά έχουν πολλές δυνάμεις (σωματικές και ψυχικές), δεξιότητες και κουράγιο. Πιστεύω ότι όλοι κατάλαβαν και βίωσαν για λίγη ώρα τη ζωή στη Ζωοδόχο Πηγή.

Σταύρος Αεράκης

Πρώτη φορά συγκινήθηκα τόσο πολύ, βλέποντας και

ακούγοντας για τα παιδιά του ιδρύματος. Στενοχωρήθηκα που είπαν ότι η πολιτεία δε δίνει πολλά λεφτά για τα παιδιά που το χρειάζονται τόσο πολύ, αλλά η στεναχώρια έφυγε, όταν είδα τα ωραία έργα των παιδιών που φτιάχνουν στα εργαστήρια και που ακόμα και εμείς δεν μπορούμε να φτιάξουμε.

Αλίν Μπαντουβά

Η προσπάθεια που καταβάλουν τα παιδιά αυτά είναι κάτι το φοβερό μπροστά στη δική μας.

Μάνος Ταβλαδοράκης

Ούτε πώς να αρχίσω δεν ξέρω... Νομίζω πως όλοι είμαστε πολύ σοκαρισμένοι μετά από αυτή την επίσκεψη. Μέσα μου νιώθω πολλά, όμως έχω έναν κόμπο στο λαιμό και νιώθω σφιξιμο στο στομάχι, τόσο έντονο, ώστε να μη με αφήνει να εξωτερικεύσω τα συναισθήματά μου.

Αυτό που με συγκίνησε πιο πολύ από όλα είναι η αγάπη των ανθρώπων που εργάζονται στο ίδρυμα αυτό. Το πώς κάθε μέρα δουλεύουν και ζουν μαζί και μέσα από τα παιδιά, η αντοχή και η επιμονή τους να προσφέρουν κάτι που τους στερήσει η ζωή.

Νιώθω τόσο κενή... που εμείς τα έχουμε όλα και ζητάμε κι άλλα. Και άνθρωποι σαν και αυτά τα παιδιά έχουν τόσο λίγα, και όμως προσφέρουν, προσπαθούν και κάθε μέρα καταφέρνουν να σταθούν άξιοι άνθρωποι και ίσοι πολίτες, όπως όλοι θα έπρεπε να είμαστε. Το μεγαλύτερο μπράβο για τους εκπαιδευτές, που κάνουν καθημερινά μια κατάθεση ψυχής στο χώρο εκείνο. Και πόλι μπράβο...

Ελλη Χρονιάρη

...Και κάτι άλλο που μου άρεσε ήταν αυτό που είπε ο πρόεδρος του ιδρύματος ότι όταν ξεχάσουμε τις γνώσεις, αυτό που μένει είναι η σοφία!

Εμμανουέλα Γεδιαδιτάκη

Προσωπικά συγκινήθηκα πολύ, όταν άκουσα την ιστορία του κυρίου Φερετζάκη, ιδρυτή της Ζωοδόχου Πηγής, του οποίου το τρίτο παιδί έχει πρόβλημα αυτισμού. Ο άνθρωπος αυτός ένιωσε την ανάγκη να υπάρχει μια τέτοια οργάνωση και, σε συνεργασία με τους γονείς των παιδιών αυτών, κατάφερε να ιδρύσει την Ζωοδόχο Πηγή, ώστε να προσφέρει έναν καλύτερο τρόπο ζωής στο παιδί του αλλά και σε όλα τα παιδιά με ειδικές ανάγκες που ζουν στην Κρήτη.

Αλέξανδρος Βενέρης

Είδαμε τη δύναμη, κυρίως ψυχική, που διαθέτουν οι μαθητευόμενοι του κέντρου. Κάποια από τα έργα που είδαμε ήταν πραγματικά αριστουργήματα, που πολλοί άλλοι άνθρωποι δεν μπορούν να φτιάξουν.

Στέλιος Βαγιός

Η πρόεδρος του Ιδρύματος, Σοφία Γεωργίου και ο πρόεδρος της γ' τάξης

Η πρόεδρος του Ιδρύματος, Σοφία Γεωργίου και ο πρόεδρος της γ' τάξης, Φερετζάκης, που μας υποδέχτηκαν.

Φωτογραφίες: Σταύρος Αεράκης

16 Ιανουαρίου - Ο τρίτος φετινός μας περίπατος

Κοπή βασιλόπιτας από το Α1

Κοπή πίτας για την ονομαστική εορτή του κ. Αντώνη Νεονάκη

Φωτογραφίες Έλλης Χρονιάρη

16 Ιανουαρίου (απόγευμα) «Μαθαίνω – Ενημερώνομαι –

Ακολούθησε η ανακοίνωση από δυο μαθητές της ομαδικής εργασίας μαθητών της Α' Λυκείου με θέμα: «Κριτήρια επιλογής επαγγέλματος και κατεύθυνσης στο Γενικό Λύκειο». Η εκπόνηση της εργασίας στηρίχτηκε σε μια έρευνα που έγινε από τους ίδιους τους μαθητές με τη βοήθεια ερωτηματολογίου, το οποίο απηύθυναν στους μαθητές του Λυκείου, και στη συστηματοποίηση και αξιολόγηση των απαντήσεων και εξαγόμενων συμπερασμάτων. Αρκετά από αυτά, αλλά και συγκεκριμένες απαντήσεις των ερωτηθέντων μαθητών, προξένησαν εντύπωση και «γέννησαν» νέους προβληματισμούς στους γονείς και τους εκπαιδευτικούς που παρακολούθησαν.

Τελευταίος ομιλητής ο κ. Λεωνίδας Τιτομηελάκης, καθηγητής Φυσικής Αγωγής και υπεύθυνος του Γραφείου Σ.Ε.Π. του Εκπαιδευτηρίου, με το θέμα του «Ο Σχολικός Επαγγελματικός Προσανατολισμός στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση», παρουσίασε το περιεχόμενο και τους στόχους του συγκεκριμένου μαθήματος, που αρχίζει στη γ' γυμνασίου και συνεχίζεται στο Λύκειο, καθώς και τον τρόπο λειτουργίας και τις δράσεις που αναπτύσσει το Γραφείο του Σ.Ε.Π. Με την αμεσότητα και τη ζεστασιά του λόγου του, αλλά και με

Προηγήθηκε ο χαιρετισμός του Γενικού Δ/ντή Σπουδών κ. Ν. Κοπιδάκη, ο οποίος τόνισε τη σπουδαιότητα του επαγγελματικού προσανατολισμού των μαθητών στην εποχή μας, καθώς και την ανάγκη ευαισθητοποίησης του σχολείου, προκειμένου οι μαθητές να λάβουν τη μέγιστη δυνατή βοήθεια στην κρίσιμη για τη ζωή τους αυτή απόφαση.

Στη συνέχεια, στο βήμα ανέβηκε ο κ. Γιώργος Κρασανάκης, καθηγητής Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, ο οποίος μίλησε με θέμα: «Ο έφηβος, οι γονείς του και το επάγγελμα: Ψυχοδυναμικές αλληλοεπιδράσεις». Στην εμπεριστατωμένη ομιλία του έθεσε καίρια ερωτήματα προβληματισμού και έδωσε τις δικές του απαντήσεις που, ομολογουμένως, κέντρισαν το ενδιαφέρον των ακροατών.

προσωπικές αναφορές, έδωσε ανάγλυφα τις δυνατότητες, τις προοπτικές και τις ωφέλειες που προκύπτουν για τους μαθητές από τη διαδικασία του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού.

Σύντομο χαιρετισμό, αλλά και καίριες παρεμβάσεις στη συζήτηση που ακολούθησε, έκαναν οι κύριοι Ιατράκης Εμμ., Προϊστάμενος της Δευτ/θμιας Εκπαίδευσης, και Καλογεράκης Στυλιανός, υπεύθυνος ΚΕ.ΣΥ.Π. (Κέντρο Συμβουλευτικής και Προσανατολισμού Νομού Ηρακλείου). Αίσθηση προκάλεσε, μεταξύ άλλων, η επισήμανση του κ. Ιατράκη ότι φέτος τιμήθηκαν 2.800 αριστούχοι μαθητές στο Νομό Ηρακλείου, θέλοντας να δείξει πόσο εύκολα σήμερα οι μαθητές αξιολογούνται με υψηλές βαθμολογίες, σε αντίθεση με το παρελθόν που η αυστηρότητα από τη μια και η έλλειψη βαθμοθηρίας από την άλλη έκαναν τη βαθμολογία πιο αντιπροσωπευτική. Έτσι το φαινόμενο που παρατηρείται σήμερα αποπροσανατολίζει πολλούς μαθητές και δεν βοηθάει στην αυτογνωσία απαραίτητη προϋπόθεση – όπως τόνισε ο κ. Κρασανάκης – για το σωστό επαγγελματικό προσανατολισμό.

Επακολούθησε πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση των ομιλητών με τους ακροατές, που είχαν την ευκαιρία να θέσουν ερωτήματα και συγχρόνως να εκφράσουν τη δική τους αγωνία. Ο χρόνος, όμως – είχαν συμπληρωθεί δυο ώρες – δεν άφησε άλλα περιθώρια, και η επιτυχημένη συνάντηση έκλεισε με τη δέσμευση του υπεύθυνου του Γραφείου Σ.Ε.Π. κ. Τιτομιχελάκη ότι θα υπάρξουν και στο μέλλον ανάλογες εκδηλώσεις, παρόλο που οι παρευρισκόμενοι γονείς ήταν λίγοι αυτή τη φορά – ήταν, πάντως, ιδιαίτερα θερμό το χειροκρότημά τους, με το οποίο έδειξαν ότι έφυγαν ικανοποιημένοι, σίγουρα προβληματισμένοι και ίσως ένα ελάχιστο πιο «σοφοί».

23 Ιανουαρίου Ομιλία κ. Προφαντή-

Την Τετάρτη 23 Ιανουαρίου παρευρέθηκε στις εγκαταστάσεις του σχολείου μας η κ. Ρητσοπούλου, ιατρός εξειδικευμένη στον τομέα της πυρηνικής ιατρικής, με σκοπό να μας ξεναγήσει στο επάγγελμα του ιατρού.

Η παρουσίαση της κ. Ρητσοπούλου ξεκίνησε με μια αναδρομή στο παρελθόν και με μια απλή αναφορά σε μερικούς από τους σπουδαιότερους ιατρούς, οι ανακαλύψεις των οποίων υπήρξαν κομβικά σημεία στην εξέλιξη της ιατρικής. Αξίζει να σημειωθεί ότι καθόλη τη διάρκεια της ομιλίας, παρεμβάλλονταν εικόνες που απεικόνιζαν χιουμοριστικά αποσπάσματα από το γνωστά κόμικς του Αστεριξ και του φίλου του Οβελίξ, που σχετίζονταν

με την ιατρική και προσέδιδαν μια άλλη ατμόσφαιρα στην αίθουσα.

Στη συνέχεια, η κ. Ρητσοπούλου προσπάθησε να μας δώσει μια γεύση από την ειδικότητα της, αυτή της πυρηνικής ιατρικής. Μας εξήγησε εν συντομία τη διαφορετικότητα του τομέα αυτού και μας πρόβαλε slides. Τέλος, μας εξήγησε τα στοιχεία που πρέπει να διαθέτει κάποιος για να γίνει γιατρός. Το κυριότερο χαρακτηριστικό που πρέπει κάποιος να έχει είναι η προθυμία να βοηθήσεις αυτούς που χρειάζονται ιατρική περίθαλψη, χωρίς να γίνονται διακρίσεις και χωρίς ο απώτερος σκοπός του να είναι το κέρδος. Η σταδιοδρομία ενός γιατρού δεν είναι εύκολη και οι δυσκολίες πολλές. Στις μέρες μας, ο αριθμός των γιατρών έχει αυξηθεί κατακόρυφα, πράγμα που αυξάνει κατά πολύ τον ανταγωνισμό, με αποτέλεσμα πολλές φορές, ιατροί να φτάνουν στα άκρα διασύροντας το επάγγελμα.

Η ύλη του πανεπιστημίου είναι ογκώδης σε σημείο που αρκετοί φοιτητές εγκαταλείπουν τη σχολή και τα χρόνια εξειδίκευσης πολλά. Το ενδιαφέρον των περισσότερων μαθητών ήταν ακμαίο και πολλοί υπέβαλαν ερωτήσεις στην κ. Ρητσοπούλου στο τέλος της ομιλίας.

Φτάνοντας σε ένα συμπέρασμα, η ιατρική μπορεί να δείχνει δύσκολη, όμως όποιοι την υπηρετήσουν είναι σίγουρο ότι θα ανταμειφθούν.

Κων/νος Μουσουράκης, β1

18 Ιανουαρίου - Άσκηση σεισμού

Το εκπαιδευτήριο στοχεύοντας στην καλύτερη οργάνωση, ακόμη και σε αντίξοες συνθήκες, πραγματοποιεί από καιρό σε καιρό αιφνιδιαστικές ασκήσεις ετοιμότητας εκκένωσης κτιρίου.

30 Ιανουαρίου - Εορτή των Τριών Ιεραρχών

Ο καθιερωμένος εκκλησιασμός για τη γιορτή των Τριών Ιεραρχών πραγματοποιήθηκε φέτος - από κοινού με το Λύκειο του Εκπαιδευτηρίου - στο Ιερό Ησυχαστήριο της Παντάνασσας που βρίσκεται στη θέση *Ελληνοπεράματα* (*Λινοπεράματα*).

Στο τέλος τη Θείας Λειτουργίας μοιράστηκαν στους μαθητές τα παραδοσιακά αρτίδια.

Σημείωση για το τοπωνύμιο Ελληνοπεράματα ή Λινοπεράματα.

Στο βιβλίο του Μιχ. Εμμ. Πατεράκη, *Το Ιερό Ησυχαστήριο Παντάνασσας*, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου, Ηράκλειο 2007, διαβάζουμε :

Σε διάφορα μέρη του νησιού έχει υιοθετηθεί η ονομασία «Ελληνικά» ή «Λενικά», επειδή στο σημείο αυτό υπήρξε ελληνικό κτίσμα την αρχαία ελληνική εποχή, πιθανόν υπολείμματα κάποιου ναού της Αφροδίτης ή του Άρη κ.λπ. Στο συγκεκριμένο χώρο δεν βρέθηκε ποτέ τίποτα που να δηλώνει ύπαρξη τέτοιων αποδεικτικών στοιχείων για την κατοχύρωση του ονόματος «Ελληνοπεράματα».

Επίσης, αναφορά στο παραπάνω τοπωνύμιο κάνει και ο καθηγητής Ι. Θ. Κακριδής στο βιβλίο *«Οι αρχαίοι Έλληνες στη Νεοελληνική Λαϊκή Παράδοση»*, εκδόσεις ΜΙΕΤ, Αθήνα 1979.

Συγκεκριμένα γράφει : *«Έλληνες στη λαϊκή μυθολογία, δεν νοούνται οι αρχαίοι Έλληνες ... Αυτό θα πει πως ο λαός στα χρόνια που σχηματιζόταν η μυθολογία αυτή τον εαυτό του δεν τον θεωρούσε Έλληνα αφού στους Έλληνες έδινε υπερφυσικές δυνάμεις και τοποθετούσε την ακμή του ακόμα και πριν τον Αδάμ. Έτσι και ο Κορνάρος, στον 17ο αιώνα ανοίγει την ιστορία του Ερωτόκριτου και της Αρετούσας με τους στίχους:*

*Τσι περαζόμενους καιρούς που οι Έλληνες ορίζα
κι οπού δεν είχε η πίστη ντως θεμέλιο μηδέ ρίζα.*

... Και σήμερα ακόμη η προσωνομία Έλληνας δίνεται σε μεγαλοδύναμους και χεροδύναμους ανθρώπους ...».

Σ υ μ π ε ρ α σ μ α τ ι κ ά

Η παράδοση, λοιπόν, που έχει δημιουργηθεί σχετικά με το όνομα *Έλληνας* στην ελληνικό λαϊκό πολιτισμό έχει δημιουργήσει και πολλά τοπωνύμια που έχουν σχέση με τους Έλληνες :

Ελληνοπεράματα, Λινοπεράματα (τα περάσματα των Ελλήνων), Λενικά, Ελληνικά, Ληνικά.

31 Ιανουαρίου, Πέμπτη

Το σχολείο, όπως και όλα τα υπόλοιπα σχολεία της χώρας δεν λειτούργησε τη μέρα αυτή, συμμετέχοντας στο πένθος για την κοίμηση του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστοδούλου.

Ζωγραφίζοντας ... τα χέρια

Από πού προήλθε η λέξη...

Στα καθημερινά αγγλικά χρησιμοποιούμε λέξεις και φράσεις, τις οποίες, είμαι σίγουρος, ότι ποτέ ή σχεδόν ποτέ δεν έχουμε σκεφτεί από πού προήλθαν. Γι' αυτό το λόγο, μάλλον έφτασε η ώρα να ριζούμε «άπλετο» φως σε μερικές από αυτές. Ας είναι καλά ένα φιλαράκι από τα παλιά που μου έστειλε, μάλλον μου προώθησε, ένα διαφωτιστικότατο email με τις λέξεις και φράσεις που παραθέτω. Αλέξανδρε, σε ευχαριστώ!

Περίπτωση 1: Η λέξη **GOLF** από πού προήλθε; Στη Σκωτία, μία φορά και έναν καιρό, όταν οι άντρες θεωρούσαν με το έτσι θέλω τους εαυτούς τους ανώτερους των γυναικών, ξεκίνησαν να παίζουν ένα άθλημα στο οποίο δεν επιτρεπόταν η είσοδος γυναικών. Για το λόγο αυτό υπήρχε στους χώρους που έπαιζαν και η επιγραφή: **Gentlemen Only Ladies Forbidden** (Μόνο για Κυρίους-Οι Κυρίες Απαγορεύονται).

Περίπτωση 2: *Good night, sleep tight* είναι μία φράση που πολλές καλές αγγλόφωνες μανούλες λένε στα παιδιά τους ανά την υφήλιο κάθε βράδυ. Είναι κάτι αντίστοιχο με το δικό μας «Καλή νύχτα, καλό ύπνο». Η φράση *sleep tight* χρονολογείται από την εποχή του Σαίξπηρ. Τότε τα κρεβάτια είχαν για στρώματα σχοινιά. Τα σχοινιά έπρεπε να τραβηχτούν, για να σφιχτούν (*tight*) και να είναι σταθερά κατά τη διάρκεια του ύπνου. Γι' αυτό το λόγο και η φράση αυτή συνδυάστηκε με τον ύπνο.

Περίπτωση 3: Όταν πρωτάκουσα, μαθητής ακόμα, τη λέξη **honeymoon**, προσπάθησα, όπως κάθε νορμάλ εγκέφαλος, να την αναλύσω στις λέξεις από τις οποίες αποτελούνταν (*honey*= μέλι/ *moon*= φεγγάρι). Μου ήταν όμως δύσκολο, μετά από αυτό, να συνειδητοποιήσω τι σχέση θα μπορούσαν να έχουν το μέλι και το φεγγάρι με το «μήνα του μέλιτος» που σημαίνει η φράση. Και όμως...Υπάρχει σχέση και μάλιστα μεγάλη!

Στα χρόνια που ζούσαν οι Εβραίοι στην σημερινή Παλαιστίνη, χωρίς πυροβολισμούς και έχθρες όπως σήμερα, ο γαμπρός συνήθιζε να τρώει υδρομέλι (δηλ. μέλι με νερό και μαγιά που του έδινε ο... πεθερούλης του για γονιμότητα και ευτυχία. Το μέλι το έτρωγε για ένα μήνα μετά το γάμο (ελπίζω όχι γιατί ήταν ξινός και ήθελαν να τον γλυκάνουν). Τότε οι άνθρωποι της περιοχής ακολουθούσαν ημερολόγιο βασισμένο στις φάσεις της σελήνης. Τα δεδομένα αυτά οδήγησαν στη δημιουργία και παγίωση της λέξης *honeymoon*, που ακόμα και σήμερα σχετίζεται με το γάμο.

Έτσι για να ξέρουμε τι λέμε δηλαδή και από πού προήλθε!

Μιχάλης Κυριαωτάκης
Πηγή: emails φίλων

«Δυστυχία δεν υπάρχει»

Δυστυχία δεν υπάρχει
όταν έχεις φίλους.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν υπάρχουν
δέντρα, λουλούδια, ζώα μαζί σου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όπου είσαι με
την οικογένειά σου και με τους συγγενείς σου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν είσαι
στην εξοχή με τα πουλιά.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν πηγαίνεις
βόλτα μέσα στο δάσος και παίζεις με τις πεταλούδες.
Δυστυχία δεν υπάρχει στο διάλειμμα
του σχολείου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν πηγαίνεις
κάπου να διασκεδάσεις.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν κοιτάζεις
τα αστέρια.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν πηγαίνεις
να κολυμπήσεις με τα ξαδέρφια σου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν πηγαίνεις
με το καράβι στην Αθήνα, για να δεις
τους θείους σου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν βλέπεις
τη νονά ή το νονό σου.
Δυστυχία δεν υπάρχει, όταν ζωγραφίζεις
με τους συμμαθητές σου.

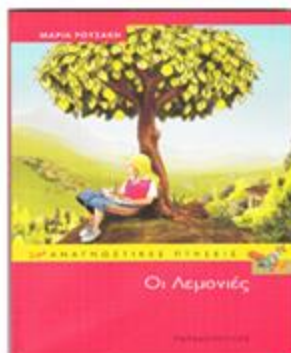
Ελένα Μπράχου, α1

Ο Οδυσσέας στην Ωγυγία

Η τεράστια θλίψη του Οδυσσέα έρχεται σε αντίθεση με το όμορφο φυσικό περιβάλλον. Η πραγματική ευτυχία πηγάζει από την ψυχική ικανοποίηση.

Δημήτρης Μακράκης Α2

Παρουσίαση λογοτεχνικού βιβλίου “Οι Λεμονιές”

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Ρουσάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ, ΣΕΙΡΑ:

Παπαδόπουλος,
Αναγνωστικές πτήσεις

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Το
βιβλίο εξωτερικά είναι κόκκινο,
με την εικόνα ενός κοριτσιού

το οποίο κάθεται κάτω από μια λεμονιά και γράφει στο ημερολόγιό της. Πίσω της διακρίνονται ένα χωριό και μια απέραντη πεδιάδα.

ΠΡΟΤΑΓΟΝΙΣΤΕΣ: Ρούμπη, Άκης, γονείς

ΘΕΜΑ-ΥΠΟΘΕΣΗ: “Οι Λεμονιές” είναι ένα μικρό
λογοτεχνικό δημιούργημα από τις εκδόσεις

Παπαδόπουλος που απευθύνεται κυρίως σε παιδιά του Δημοτικού αλλά είναι κατάλληλο για όλες τις ηλικίες. Ένα 11χρονο κορίτσι η Ρούμπη, μας εξιστορεί όλη της τη ζωή μέσα από το ημερολόγιό της. Οι γονείς της είναι Έλληνες αλλά κατοικούν στην Αμερική μαζί με τον αδερφό της και την ίδια. Περνάει μια όμορφη και ήρεμη ζωή, μέχρι που οι γονείς της αποφασίζουν να μετακομίσουν μόνιμα στην Ελλάδα και, πιο συγκεκριμένα, στην Αθήνα. Οι γονείς της νομίζουν ότι εκεί θα βρουν μια καλύτερη τύχη και μια ευκολότερη ζωή, αλλά κάνουν λάθος. Η ζωή στην Αθήνα έχει πολλές και απρόβλεπτες δυσκολίες, όπως είναι η εύρεση δουλειάς και η συντήρηση της οικογένειας. Δεν τα καταφέρνουν οικονομικά και έτσι η μαμά της αποφασίζει να γυρίσει μαζί με τον αδερφό της Ρούμπη στην Αμερική. Η Ρούμπη, όμως, αρνείται να τους ακολουθήσει και έτσι πηγαίνουν αυτή και ο μπαμπάς της στον παππού και την γιαγιά της σε ένα χωριό, τις “Λεμονιές”. Η Ρούμπη θέλει να μείνει εκεί για πάντα με την οικογένειά της. Στο τέλος αποφασίζουν να γυρίσουν η μαμά της και ο αδερφός της από την Αμερική και όλα σιγά-σιγά παίρνουν το δρόμο τους.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ: Γράφοντας αυτό το βιβλίο η συγγραφέας θέλει να εκφράσει τις σκέψεις και τα συναισθήματα όλων των παιδιών που αναγκάζονται να μεταναστεύσουν.

ΠΡΟΣΟΠΙΚΗ ΕΝΤΥΠΩΣΗ: “Οι Λεμονιές” είναι ένα πολύ ωραίο και διδακτικό βιβλίο που δεν απευθύνεται μόνο σε παιδιά, αλλά και σε μεγάλους. Μου άρεσε πολύ ο τρόπος σκέψης της συγγραφέως καθώς συμφωνεί με τον δικό μου και πολλών άλλων παιδιών.

ΤΥΠΟΣ: Η ιστορία της Ρούμπη

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Η Μαρία Ρουσάκη γεννήθηκε στην Νέα Υόρκη το 1974 και κατάγεται από την Αλαγονία της Καλαμάτας. Σπούδασε κοινωνιολογία και έχει εργαστεί ως συντάκτρια της αγγλόφωνης εφημερίδας «The Hellenic Times». Το 2002 ο κύκλος του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου βράβευσε το πρώτο της βιβλίο *Η Μέλω η Μοναδική* με το βραβείο Πηνελόπης Μαξίμου για προσχολικές και πρωτοσχολικές ηλικίες.

Νεφέλη Βλάχου, Β²

Τι πρέπει να γνωρίζουμε για τα ηλεκτρονικά (ηλεκτρονικές υπολογιστές, κονσόλες):

Τα παιδιά 3-10 ετών:

Τα παιδιά των τριών έως πέντε ετών αντιμετωπίζουν συχνά προβλήματα κατανόησης κατά την τηλεθέαση. Δεν πρέπει να βλέπουν τηλεόραση περισσότερο από μισή ώρα την ημέρα και μόνο παιδικά προγράμματα της ηλικίας τους. Παιχνίδια στον υπολογιστή επιτρέπονται μετά το 4ο έτος της ηλικίας τους. Όχι περισσότερο από μία ώρα τηλεόραση την ημέρα, συνιστούν οι ειδικοί για τους δέχρονους.

Τα παιδιά άνω των 10 ετών:

Σε αυτήν την ηλικία τα παιδιά κινδυνεύουν να γίνουν «μόνιμοι δέκτες της τηλεόρασης», για αυτό δεν πρέπει να παρακολουθούν περισσότερες από 3 ώρες την ημέρα τηλεόραση. Οι γονείς ή τα ίδια τα παιδιά οφείλουν να ορίσουν ένα σαφές χρονικό πλαίσιο σε εβδομαδιαία βάση για την τηλεθέαση, τη χρήση υπολογιστών και κονσολών παιχνιδιών. Ως σήμα κινδύνου πρέπει να εκληφθεί η περίπτωση που τα παιδιά ή οι εφηβικοί αρχίζουν να απομακρύνονται από τους φίλους τους και τις καθημερινές ασχολίες τους (μαθήματα, φροντιστήρια κ.α.).

ΠΡΟΣΟΧΗ-ΕΠΙΛΗΨΙΑ

Ορισμένοι άνθρωποι (περίπου 1 στους 4000) μπορεί να προσβληθούν από επιληψία ή να χάσουν τις αισθήσεις τους λόγω της λάμψης του φωτός, ενώ βλέπουν τηλεόραση ή παίζουν video games, ακόμη κι αν ποτέ στο παρελθόν δεν είχαν κάποια ένδειξη.

Οποιοσδήποτε είχε εμφανίσει στο παρελθόν επιληψία, απώλεια συνείδησης, ή άλλο σύμπτωμα που σχετίζεται με μία επιληπτική κατάσταση θα πρέπει να συμβουλευτεί ένα γιατρό πριν παίξει κάποιο video game.

Οι γονείς θα πρέπει να είναι ενήμεροι όταν τα παιδιά παίζουν video games. Σταματήστε αμέσως το παιχνίδι και συμβουλευτείτε ένα γιατρό, εάν το παιδί σας παρουσιάζει οποιοδήποτε από τα ακόλουθα συμπτώματα: σπασμούς, σύσπασση οφθαλμών, απώλεια συνείδησης, ανωμαλία στην όραση, ακούσιες κινήσεις, διαταραχή.

ΠΡΟΣΟΧΗ-Η ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ ΚΙΝΗΣΗ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΚΟΥΡΑΣΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μετά από μερικές ώρες παιχνιδιού οι μύες, οι αρθρώσεις, τα μάτια μπορεί να πονέσουν. Πρέπει λοιπόν να θυμάστε:

- Αποφύγετε το συνεχόμενο παιχνίδι.
- Κάντε ένα διάλειμμα 10-15 λεπτών για κάθε ώρα παιχνιδιού, ακόμα κι αν πιστεύετε ότι δεν το χρειάζεστε.
- Αν τα μάτια, τα χέρια, οι καρποί ή οι βραχίονες σας κουραστούν κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού, σταματήστε και ξεκουραστείτε για μερικές ώρες πριν συνεχίσετε.

Γιάννης Ταμιωλάκης, β1

Απόψεις ... κινηματογραφικές

FROM THE SNOW

© Οργανώθηκες Σαρλ Γκορίτσα

Πριν λίγο καιρό, στα πλαίσια της κινηματογραφικής λέσχης, προβλήθηκε η ταινία του Σωτήρη Γκορίτσα «Από το χιόνι». Η ταινία παρακολουθεί την πορεία δύο Αλβανών λαθρομεταναστών, οι οποίοι μετά από την κατάρρευση του κομμουνιστικού καθεστώτος, παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς για την Ελλάδα. Εδώ όμως τα πράγματα δεν είναι καθόλου καλύτερα για αυτούς. Η αμφισβήτηση, η έλλειψη εμπιστοσύνης και πάνω από όλα, η εκμετάλλευσή που υφίστανται από κάποιους «πολιτισμένους» Έλληνες δεν τους αφήνουν περιθώρια για πολλές ελπίδες. Η κατάσταση των δύο ηρώων περιπλέκεται, όταν στην «παρέα» τους ενσωματώνεται και ένα νεαρό αγόρι από την Αλβανία αγνώστων στοιχείων.

Μετά την προβολή της ταινίας τέθηκε, σύμφωνα με το συνηθισμένο γραπτό σχολιασμό που γίνεται, το εξής ερώτημα: «Τελικά, 15 περίπου χρόνια μετά από τον πρώτο ερχομό Αλβανών μεταναστών στην Ελλάδα, πιστεύετε ότι έχουμε συνηθίσει να ζούμε μαζί τους.»

Οι απόψεις είναι των παιδιών. Τα συμπεράσματα ανήκουν σε εσάς.

Οι Έλληνες, όποτε δουν έναν Αλβανό στο δρόμο, αμέσως σκέφτονται τη λέξη «Αλβανός» και του την κολλάνε, υποτιμητικά, στο κούτελο σαν ετικέτα. Όταν φτάσουμε στο σημείο να αποβάλλουμε αυτή τη συνήθεια, τότε θα τους έχουμε συνηθίσει.

Υπάρχει αυτή η δυνατότητα, που έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται μέσω της νέας γενιάς. Δεν λέω πως όλοι τους είναι αλήτες, αλλά ακόμα και αν υπάρχουν 2-3 εγκληματίες, δεν σημαίνει πως όλοι τους είναι. Οφείλουμε να ψάξουμε για έναν Αλβανό φίλο και να μάθουμε να ζούμε με το διαφορετικό και όχι με το στερεότυπο.

Πάρα πολύς κόσμος τους αντιπαθεί, τους βρίζει και γενικά τους υποτιμάει, απλώς διότι ακούγονται κάποια σχόλια, όπως ότι έχει αυξηθεί η εγκληματικότητα εξαιτίας τους κτλ. Οι πιο πολλοί από αυτούς είναι νέοι άνθρωποι, ηλικίας 15-25 περίπου.

Η πλειοψηφία των Ελλήνων τους έχει συνηθίσει, γιατί τους παίρνουν πολλοί στη δουλειά τους και έχουν σταματήσει να τους εκμεταλλεύονται. Όχι βέβαια όλοι, γιατί πάντα θα υπάρχουν κάποιοι που δεν θα δέχονται τις αλλαγές, που κάποιες φορές είναι θετικές.

Κάποιοι Έλληνες σέβονται τους Αλβανούς, γιατί καταλαβαίνουν ότι έχουν καρδιά και ψυχή και έχουν ανάγκη τα χρήματα και άλλα σημαντικότερα πράγματα.

Και ναι και όχι. Μερικοί άνθρωποι τους θεωρούν κατώτερους και τους έχουν στο «φτύσιμο». Άλλοι, οι οποίοι έχουν ψάξει το θέμα και βλέπουν βαθύτερα και πιο λογικά, πιστεύουν πως πρέπει να δεχτούμε τους Αλβανούς σαν ανθρώπους και όχι σαν σκουπίδια.

Πιστεύω πως δεν έχουμε συνηθίσει να ζούμε με Αλβανούς. Τουλάχιστον όχι όλοι οι Έλληνες.

Αντί να φοβόμαστε τον ταλαίπωρο Αλβανό εργάτη, θα έπρεπε να είμαστε επιφυλακτικοί με τον εκατομμυριούχο που φοράει τα ακριβότερα ρούχα και έχει αυτοκίνητο πολυτελείας.

Εγώ πιστεύω ότι τους έχουμε συνηθίσει άλλα όχι αρκετά. Για παράδειγμα, κάποια Αλβανόκια ήταν άριστοι μαθητές και θα γινόntonταν σημαντικόφοροι, αλλά δεν έλειψαν οι αντιδράσεις Ελλήνων. Κατά τη γνώμη μου, αυτό ήταν λάθος, γιατί αυτά τα παιδιά διάβαζαν, μελετούσαν και ήταν άξια να γίνουν σημαντικόφοροι. Αν μπαίναμε στη θέση τους, αυτό δε θα μας άρεσε και θα αντιδρούσαμε όπως αυτοί. Μου φαίνεται όμως ότι θα πρέπει να μπούμε στη θέση τους για να καταλάβουμε.

Προσωπικά, δεν έχω κανένα πρόβλημα με τους Αλβανούς, γιατί δεν μου έχουν κάνει τίποτα.

Κατά τη γνώμη μου, δεν έχουμε συνηθίσει να ζούμε με ξένους ανθρώπους και αυτό οφείλεται στην άποψη των γονέων μας. Μας μαθαίνουν πως οι Αλβανοί είναι κατώτεροι και απλώς εμείς τους βάλουμε στη χώρα μας και τους φιλοξενήσαμε. Γι' αυτό πρέπει να μας σέβονται. Αυτό δεν είναι αλήθεια! Όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι απλώς εμείς τους βοηθήσαμε στη δύσκολη στιγμή τους. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι τους συμπαθούν όλοι. Κατά τη γνώμη μου, τα 7/10 των Ελλήνων δε συμπαθούν τους ξένους (Αλβανούς), το 1/10 δεν τους δίνει σημασία και τα 2/10 πιστεύουν στην ισότητα και κάνουν προσπάθεια να μοιράζονται όλοι αυτές τις ιδέες.

Εγώ νομίζω ότι η σημερινή κοινωνία έχει συνηθίσει να ζει με τους Αλβανούς. Όποτε πηγαίνω στο χωριό μου ή είμαι στο Ηράκλειο, βλέπω παιδιά να παίζουν με Αλβανόκια, ακόμη και να ζουν μαζί τους.

* * *

Πολλές, ποικίλες και αρκετά αντικρουόμενες οι γνώμες των παιδιών. Εγώ θα ήθελα να κλείσω, σε συνέχεια του τελευταίου σχολίου που παρατέθηκε, με την εικόνα που μου έχει μείνει στο μυαλό από το φροντιστήριο που δούλευα κάποτε: Ελληνόκια και τα Αλβανόκια στο ίδιο θρανίο μιλούσαν και γελοούσαν αμέριμνα μαζί. Αυτοί, ίσως, είναι η ελπίδα για ένα ομορφότερο κόσμο, πιο δεκτικό στη διαφορετικότητα του άλλου και λιγότερο προσκολλημένο στα, προαναφερθέντα, «στερεότυπα».

Μιγάλης Κυριωτάκης

Παρουσίαση ταινιών

Από το Νεκράτη Σαράντο, β2

Έχουμε γεμίσει από τιμωρούς, της νύχτας, της μέρας, θανάσιμους και μη. Την αρχή έκανε πριν λίγο καιρό ο Νιλ Τζόρνταν με την "εκτός εαυτού" Τζόντι Φόστερ να παίρνει το νόμο στα χέρια της. Τώρα έχουμε τον Κέβιν Μπέικ Μπέικον να μετατρέπεται από φιλήσυχος οικογενειάρχης σε αδιάστακτο δολοφόνο - εκδικητή. Υποδύεται τον Νικ Χιουμ ένα ήμερο οικογενειάρχη, με ικανοποιητική δουλειά, και μια όμορφη οικογένεια. Όταν θα χάσει το γιο του η θλίψη και η απόγνωση τον κυριεύουν και θα τον οδηγήσουν να πάρει το νόμο στα χέρια του, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να εντοπίσει τα άτομα που ήταν υπεύθυνα για την επίθεση. Με αυτό το άκρως - μη - πρωτότυπο στόρι ο σκηνοθέτης του πρώτου «*Σε Βλέπω*» προσπαθεί να εξελιχθεί. Αντ' αυτού δημιουργεί φιλμ που δεν είναι σοβαρό μια και απουσιάζει πλήρως η λογική.

Σκηνοθεσία: Τζέιμς Γουάν

Σενάριο: Ίαν Τζέφερς

Πρωταγωνιστούν: Κέβιν Μπέικον, Άισα Τάλερ, Τζον Γκούντμαν, Κέλι Πρέστον

Διάρκεια: 110'

Ιστοσελίδα: <http://www.deathsentencemovie.com/>

ΤΟ ΓΑΜΛΙΟ ΠΑΡΤΥ

Ημέρα Γάμου, μέρα γιορτής και το όνειρο γίνεται πραγματικότητα για τον Ηλία και τη Μαρίνα που θα ενωθούν με τα ιερά δεσμά στην ηλιόλουστη Κρήτη. Όλα φαντάζουν τέλεια και η «οργανωτική επιτροπή» φαίνεται πως έχει μεριμνήσει για τα πάντα. Τι μπορεί να πάει στραβά όμως; Όλα! Ένα μικρό λάθος στο προσκλητήριο αρκεί για να οδηγήσει στην καταστροφή. Οι καλεσμένοι και οι ίδιοι οι ντόπιοι χάνονται στο δρόμο για την τοποθεσία του πάρτι. Έτσι αρχίζει μια σειρά από παρεξηγήσεις άνευ προηγουμένου, που θυμίζουν παλιές ελληνικές ταινίες. Θα ήθελε να είναι ταινία του παλιού ελληνικού κινηματογράφου, όμως μόνο η δομή είναι ίδια.

Σκηνοθεσία: Κριστίν Κρόκος

Σενάριο: Ιφιγένεια Κοτσώνη

Πρωταγωνιστούν: Άλεξ Δημητριάδης, Φαίη Συλά, Γιώργος Καραμύχος

Διάρκεια: 90'

Ιστοσελίδα: <http://www.gamlioparty.gr/>

Η ομάδα εικαστικών

Από το κόψιμο της βασιλόπιτας

Στο επόμενο φυλλάδιο: «Αφιέρωμα στην εφηβεία».

Τη σχετική ύλη θα επιμεληθεί το 15/μελές.